

mere põhjas magas, ja wana kala mehe wäsinut rannu enam nii pikkale ei ulata, et eloga wõiks tagasi saada. Wanamees ei kuulnud nende palweid ega wastokeelmist, waid tõttas sõna lausomata uksest wälja otsekohe merekaldale, kus lõiis kaljorüükal weel kinni seisis, ja Sumala abi peale lootes ujus tema jälle pimedal ööl kohiseva merele.

Wäikelt ja kurblikult wotas rahwas kaldal. Mida pikemale aeg wiibis, seda enam lõppes nende lootus, et auuwäärt wanamees tagasi pidi jõudma. Ühesotraga walgustas wälgo tulok merepinda ja üks must kogu tõusis laenetest nähtawale; siiski läks weel tül aega, enne kui Hindrik kaldale jõudis, sest ujumine oli se läbi temal raske, et kaupmees sugugi ujuda ei oskanud ja kalamees teda, kui kotti tagajärel pidi wedama. Rahwa rõemo kisa oli otsata suur wanamehe tagasi tulemise üle. Kaupmees rääkis, kuida tema surma ädas olnud, nõnda et mõne silmapilgo pärast põhja oleks waonud, kui kalamees õnne kombel senna ei oleks jõudnud, kus tema juba kaelani wee sees seistes, laewamastist linnipidas, ja laened üle pää käisid, mis teda uimaseks teinud, et kellestki enam aro ei saanud.

„Teie olite wiimane, keda täna surma käest peastin,“ ütles kalamees kaupmehele: „sellepärast arwan teid omaks ja palun sellega leppida, mis mino kehwa urisil teile jõuab anda. Tulge siis mino juure õomajale, kummi ommikul paremat kor, terit seiate.“

Nõnda rääkides wõttis tema kaupmehe käest finni ja tõttas wõderaga koev poole. Läänamisi ja õnesoorimisi anti temale otsata igalt poolt minnes kaasa. Aga wäsinut Mäginil ei kuulnud nende õnnistamisi, waid läks raholikult oma teed. Kaa kaupmees oli surma irmust nõnda wäsinud, et tema ei süa ega jua ei tahtnud, wail üksnes kuuwa särki palus ja kobe sängi puhkama eitis.

Eht kü Hindrik Mäginil raskest tööst wäsinud oli, siiski ei tulnud uni temal tül aega silma; süda õõ oli ammogi mööda, enne kui wana mees uinus. Sellepärast teisel ommikul päike waremene tõusis, kui tema, mis muudo ial ei sündind, kus wanamees enamist enne päikese tõuso ita mere ääres nootasi seadmas ja kohendamas oli.

Kui päewa walgus teda unest äratanud, pani tema riided selga ja läks mere kaldale waatama, kas eilsest ukka läinud laewast midagi märki järele jäänud. Kanged tuulemarud olid õõpimedusel waikenud, lahe ommikune tuuledõh keeritas weepinda krooksule ja ilgawad päikese terad panid laenekesed läikima, kui ei oleks mingisugust wiltsust õõsel juhtunud. Nõnda kustutab waikne surmaingel elotibeduse ja äda jäljed meie palge pealt, enne kui auasängi puhkama eidame.

Kaldal leidis Hindrik enamist kõi külamehed ja weeuupudusest peasnud laewa rahwast, kes üht ja teist põhja läinud laewa warast wälja püüdsid, mis laened ranna ligidale olid kannud. Kõi mis